

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (piata komora)

z 31. mája 2005 *

Vo veci T-272/02,

Comune di Napoli (Taliansko), v zastúpení: M. Merola, C. Tesauro, G. Tarallo
a E. Barone, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Komisia Európskych spoločností, v zastúpení: L. Flynn a A. Aresu, splnomocnení
zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

* Jazyk konania: taliančina.

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie, vyplývajúce z listu zaslaného 11. júna 2002 talianskemu ministerstvu hospodárstva a financií, o zastavení finančnej pomoci priznanej z Európskeho fondu regionálneho rozvoja (EFRR) (pomoc č. 850503066) a o implicitnom zamietnutí žiadosti o opravu vyúčtovania, ktoré sa týka inej finančnej pomoci priznanej z EFRR-u (pomoc č. 850503067),

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (piata komora),

v zložení: predsedníčka komory P. Lindh, sudcovia R. García-Valdecasas a J. D. Cooke,

tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. júla 2004,

vyhlásil tento

Rozsudok

Skutkové okolnosti

¹ Dňa 24. júla 1981 schválila žalobkyňa projekt výstavby trasy metra (trasa 1) v Neapole (Taliansko) predložený spoločnosťou Metropolitana di Napoli SpA, ktorá

spája stanice Garibaldi a Colli Aminei. Táto trasa obsahuje najmä úsek medzi stanicou Dante a stanicou Vanvitelli, na ktorom za sebou nasledujú tieto stanice: Dante, Museo, Materdei, Salvator Rosa, Cilea a Vanvitelli.

- 2 Rozhodnutím K (88) 0166/038 zo 16. februára 1988 (ďalej len „rozhodnutie zo 16. februára 1988“) zaslaným Talianskej republike Komisia na základe článku 20 ods. 2 a článku 22 ods. 4 nariadenia (EHS) č. 1787/84 Rady z 19. júna 1984 o Európskom fonde regionálneho rozvoja [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 169, s. 1) zmeneného a doplneného nariadením Rady (EHS) č. 3641/85 z 20. decembra 1985 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 350, s. 40) priznala pomoc z Európskeho fondu regionálneho rozvoja (EFRR) na uskutočnenie časti tohto projektu, teda na výstavbu častí Museo — Cilea a stanice Materdei (ďalej len „projekt č. 850503067“). Výška tejto pomoci bola vyčíslená na 50 % stanovených verejných výdavkov týkajúcich sa projektu č. 850503067 [stanovených na 156 963 000 000 talianskych lír (ITL)], a teda maximálne na sumu 78 481 500 000 ITL (ďalej len „pomoc č. 850503067“). Celkové investičné náklady tohto projektu boli odhadnuté na 156 963 000 000 ITL.

- 3 Rozhodnutím K (89) 2178 021 z 21. decembra 1989 (ďalej len „rozhodnutie z 21. decembra 1989“) zaslaným Talianskej republike Komisia priznala v súlade s tými istými ustanoveniami nariadenia č. 1787/84 druhú pomoc z EFRR-u na uskutočnenie druhej časti projektu výstavby trasy 1, teda výstavba častí Dante — Museo a staníc metra Museo a Dante (ďalej len „projekt č. 850503066“). Výška tejto pomoci bola vyčíslená na 35,22 % určených verejných výdavkov týkajúcich sa projektu č. 850503066 (stanovených na 227 153 000 000 ITL), a teda maximálne na sumu 80 000 000 000 ITL (ďalej len „pomoc č. 850503066“). Celkové investičné náklady tohto projektu boli odhadnuté na 227 153 000 000 ITL.

- 4 Pomoc z EFRR-u (pomoc č. 850503068) bola tiež priznaná na výstavbu časti Cilea — Vanvitelli a na stanice metra Salvator Rosa a Cilea [rozhodnutie Komisie K (87) 250/27 z 3. marca 1987]. Táto pomoc nie je predmetom tejto žaloby.
- 5 Žalobkyňa uvádza, že vo svojich rozhodnutiach o schválení projektu výstavby trasy 1 dotknuté talianske úrady [teda žalobkyňa, 24. júla 1981, talianske ministerstvo dopravy, 7. augusta 1982 a oblasť Campanie (Taliansko), 2. februára 1983] „odporúčali pre stanicu Museo (na ktorú sa vzťahovala [pomoc č. 850503066]) skúmanie náhradného riešenia vzhľadom na pôvodne predložený projekt [Metro-politana di Napoli]“. Išlo o to, aby sa dotknuté práce nevykonávali na povrchu a aby vážne nenarúšali cestnú premávku.
- 6 Žalobkyňa ďalej tvrdí, že v priebehu roku 1991 (odvoláva sa hlavne na „rozhodnutie mestského zastupiteľstva č. 257 zo 14. mája 1991“) spomenuté úrady rozhodli o zmenách pôvodného projektu spočívajúcich v umiestnení stanice metra Museo pod zem a v jej premiestnení smerom k stanici metra Dante. Toto spôsobilo predĺženie časti Museo — Materdei (zo 638 na 1 160 metrov) skrátenie časti Dante — Museo (zo 450 na 405 metrov) a zvýšenie nákladov.
- 7 Dňa 28. októbra 1999 úrad pre úhradu, v danom prípade odbor politiky rozvoja a solidarity talianskeho ministerstva financií predložil Komisii žiadosť o zaplatenie salda pomoci č. 850503067. Úrad pre úhradu uviedol, že celkové investičné náklady, ako aj stanovené verejné výdavky projektu č. 850503067 dosiahli sumu 225 473 000 000 ITL a že saldo na zaplatenie bolo 15 696 300 000 ITL, teda rozdiel medzi maximálnou sumou stanovenou v rozhodnutí zo 16. februára 1988 (78 481 500 000 ITL) a sumou už zaplatenou na základe tejto pomoci (62 785 200 000 ITL).

- 8 V ten istý deň úrad pre úhradu tiež predložil Komisii žiadosť o zaplatenie druhej časti pomoci č. 850503066.
- 9 Dňa 7. apríla 2000 bola pomoc č. 850503067 natrvalo zastavená (pozri bod 12 nižšie).
- 10 Dňa 26. februára 2001 úrad pre úhradu odovzdal Komisii dokument týkajúci sa pomoci č. 850503066 nazvaný „výpis z kontrolného listu z 11. januára 2001“. Tento dokument uvádza najmä:

„8. Štúdiá o vykonaných prácach a o priznaných finančných prostriedkoch z EFRR-u

Pomoc... č. 850503066... bola priznaná, až do výšky 80 miliárd ITL, pre výstavbu úseku 1 neapolského metra vzhľadom na nasledujúce diela:

— stanica Museo,

— stanica Dante,

— tunel na úseku Museo — Dante.

Investičné náklady boli odhadnuté k dátumu rozhodnutia Spoločenstva na 227 153 miliárd ITL.

Výstavba stanice Museo a tunelov Dante — Museo sa predpokladala ,nad zemou', čo by zastavilo dopravu na verejných cestách počas celého obdobia dôležitých prác...

Posudzujúc toto riešenie ako nezlučiteľné s problémami dopravy v meste, Ministerstvo dopravy, oblasť Campanie a [žalobkyňa] žiadali, aby bola prijatá zmena realizačného projektu stanice Museo a tunelov Dante — Museo, ktorá zahŕňa ich uskutočnenie pod zemou, a teda bez prerušenia dopravy na povrchu počas obdobia prác a v dôsledku toho uskutočnenie podzemnej stanice Museo.

Berúc do úvahy maximálny sklon ciest na tejto trase, zníženie úrovne prác si vyžiadalo predĺženie časti tunela pred stanicou Museo (časť Materdei — Museo, ktorá bola predmetom pomoci... č. 850503067).

Náčrt uvedený v prílohe... jasne vysvetľuje zmenu trasy a premiestnenie stanice Museo.

Toto premiestnenie zapríčinilo skrátenie časti Museo — Dante (ktoré zdôrazňuje rozhodnutie, ktoré je predmetom tejto správy).

Počas úhrady vzniknutých výdavkov týkajúcich sa časti Materdei — Museo [pomoc č. 850503067], boli náklady, ktoré vznikli v súvislosti s predĺžením trasy pred stanicou Museo (ktoré boli spôsobené, ako to vyplýva z predchádzajúceho výkladu, znížením úrovne stanice Museo), pripočítané k tejto poslednej časti, v dôsledku čoho sa jej celková cena vyšplhala na 225 795 934 379 ITL, pričom výdavky predpokladané v čase vydania rozhodnutia Spoločenstva boli vyčíslené na 156 963 000 000 ITL, a teda zvýšenie výdavkov predstavuje 68 832 934 379 ITL.

Treba poznamenať, že i) rozdelenie do častí je čisto finančné, pretože ide o jediný projekt [a že časti] sú navzájom úzko spojené ako z hľadiska ich realizácie, tak aj z hľadiska funkčného; ii) pripočítanie výdavkov vzniknutých v súvislosti s predĺžením trasy pred stanicou Museo je spôsobené znížením úrovne uvedenej stanice a jej skutočným premiestnením; iii) toto premiestnenie zapríčinilo skrátenie trasy Museo — Dante (zo 450 na 405 metrov); iv) celková dĺžka realizovaných tunelov na týchto dvoch častiach (1 160 metrov + 405 metrov = 1 565 metrov) je, ako to vyplýva z náčrtu uvedeného v prílohe..., väčšia ako dĺžka, ktorú stanovovali pôvodne schválené projekty (638 metrov + 450 metrov = 1 088 metrov); v) skutočnosť, že dokumenty preukazujúce výdavky, ktoré vznikli v súvislosti s týmto predĺžením boli pripočítané k časti Materdei — Museo a nie k časti Museo — Dante (ktorá obsahuje cenu výstavby stanice Museo), je zapríčinená chybou spôsobenou označením rozhodnutí EFRR-u; vi) účinkom presunu pripočítania výdavku týkajúceho sa predmetného predĺženia z časti Materdei — Museo do časti Dante — Museo je to, že žiadosť EFRR č. 850503067 (už zastavená) predstavuje v každom prípade výraznú dodatočnú cenu; vii) ak by sa tento presun javil ako neprijateľný, preukazujúce dokumenty týkajúce sa predmetnej žiadosti EFRR č. 850503066 by boli nedostatočné pre čerpanie celkového objemu financovania, čo by spôsobilo to, že časť celkového zásahu by nebola finančne krytá; viii) zásah ako celok by bol bezdôvodne trestaný: strata časti pomoci (týkajúca sa žiadosti EFRR č. 850503066) nehladiac na skutočnosť, že celkový projekt si vyžadoval práce vo väčšom rozsahu a že celkové výdavky, ktoré vznikli boli vyššie ako predpokladané a schválené.

Berúc do úvahy tieto skutočnosti považujeme za logickú, prijateľnú a dôvodnú žiadosť podanú [žalobkyňou] s cieľom uhradiť časť výdavkov, ktoré vznikli na základe zníženia úrovne stanice Museo, ktoré boli pred tým pripočítané k rozhodnutiu EFRR č. 850503067, v rámci tohto zásahu.“

- 11 V tomto istom dokumente úrad pre úhradu stanovil dva predpoklady „finančného potvrdenia“ pre pomoc č. 850503066 podľa toho či „prerozdelenie výdavkov“ bolo odmietnuté alebo schválené. Za prvého predpokladu („neexistencia prerozdelenia výdavkov“) celkové stanovené výdavky vynaložené ku dňu kontroly dosiahli sumu 187 181 583 042 ITL a zostatok pomoci predstavoval sumu 1 161 353 547 ITL. Za druhého predpokladu („s prerozdelením výdavkov“), celkové výdavky ku dňu kontroly a zostatok boli 230 957 083 117 ITL, resp. 15 236 000 000 ITL.

- 12 Listom zo 7. marca 2001 Komisia odpovedala na vyššie uvedený list z 26. februára 2001. V ňom uviedla toto:

„...“

Pomoc č. 850503066 a č. 850503067 boli predmetom dvoch oddelených žiadostí podaných talianskymi úradmi a v dôsledku toho dvoch oddelených rozhodnutí Spoločenstva [rozhodnutia K (89) 2178 021 z 21. decembra 1989 a K (88) 0166 038 zo 16. februára 1988].

Na základe dokumentov, ktoré má k dispozícii naša služba, sa nezdá, že talianske úrady predložili v primeranom čase zmeny projektu, ktoré zapríčinili zmeny v jednotlivých hospodárskych rámcoch.

Finančné pravidlo Komisie určuje povinnosť, aby rozpočtové záväzky presne zodpovedali vykonaným platbám, ako aj právnym záväzkom vyplývajúcim z osobitných rozhodnutí Komisie.

Zastavenie pomoci č. 850503067 nastalo 7. apríla 2000 na základe žiadosti o konečné preplatenie podanej Vaším ministerstvom 28. októbra 1999.

Vzhľadom na predchádzajúce úvahy sa domnievame, že konečné preplatenie pomoci č. 850503066 by malo byť vykonané na základe predpokladu 1 (neexistencia „prerozdelenia výdavkov“) tak, ako to vyplýva zo strany 7 výpisu z kontrolnej správy uvedenej v prílohe Vášho už citovaného listu.

...“

- 13 Dňa 26. marca 2001 úrad pre úhradu podal Komisii žiadosť o úhradu salda pomoci č. 850503066 do výšky 15 236 000 000 ITL uvádzajúc celkovú sumu stanovených verejných výdavkov 227 153 000 000 ITL a celkové investičné náklady vo výške 230 957 000 000 ITL.

- 14 V rovnaký deň úrad pre úhradu tiež zaslal Komisii žiadosť o úhradu salda pomoci č. 850503067, ktorá mala nahradiť žiadosť z 28. októbra 1999. Nové požadované saldo bolo stále vyčíslené vo výške 15 696 300 000 ITL, ale celkové investičné náklady a stanovené verejné výdavky neboli viac ako 185 252 000 000 ITL, resp. 156 963 000 000 ITL. Žalobkyňa zdôraznila, počas pojednávania, že touto žiadosťou sa úrad pre úhradu snažil získať opravu nie salda tejto pomoci, ale potvrdenie stanovených verejných výdavkov tejto pomoci.
- 15 Počas zasadnutia 2. apríla 2001 Komisia potvrdila úradu pre úhradu stanovisko vyjadrené v liste zo 7. marca 2001.
- 16 Dňa 11. mája 2001 Komisia predložila úradu pre úhradu návrh zastavenia pomoci č. 850503066 „založeného na stanovisku prijatom... vo svojom liste... zo 7. marca 2001 a potvrdeného počas schôdzky [2. apríla 2001]“. Tento návrh sa zakladal na stanovených verejných výdavkoch v sume 187 181 583 042 ITL a na pomoci EFRR v sume 65 922 645 280 ITL (namiesto 80 000 000 000 ITL pôvodne predvídaných), čo zodpovedá 35,22 % sumy stanovených verejných výdavkov. Komisia vyzvala dotknuté úrady, aby jej oznámili svoje prípadné pripomienky v lehote troch týždňov.
- 17 Úrad pre úhradu a oblasť Campanie podali písomne Komisii pripomienky listami z 21. mája a z 5. júna 2001.
- 18 Listom z 12. septembra 2001, zaslaným Talianskej republike, Komisia potvrdila návrh urobený vo svojom liste z 11. mája 2001 a vyzvala talianske úrady, aby ju oboznámili s ich konečným stanoviskom v lehote dvoch mesiacov.

- 19 Listom zo 6. decembra 2001 žalobkyňa vyjadrila Komisii svoj „celkový a rozhodný nesúhlas s návrhom zastavenia pomoci [č. 850503066]“.
- 20 V správe z 13. marca 2002, vypracovanej potom, ako Komisia požiadala o informácie, úrad pre úhradu skonštatoval, že výdavky týkajúce sa pomoci č. 850503066 a pomoci č. 850503067 sa vzájomne nekryli. Uviedol, že suma 40 221 000 000 ITL predstavujúca rozdiel medzi celkovými investičnými nákladmi projektu č. 850503067 uvedenými v liste z 28. októbra 1999 (225 473 000 000 ITL) a projektu uvedeného v žiadosti o opravu z 26. marca 2001 (185 252 000 000 ITL) zodpovedala nasledujúcim nákladom: práce na predĺžení tunela Materdei — Museo, práce na spevnení po tomto predĺžení a výdavky na povolenie týkajúce sa prác na predĺžení a spevnení.
- 21 Vo svojej správe úrad pre úhradu tiež zdôraznil, že žiadosť o opravu z 26. marca 2001 mala svoj pôvod v „nevyhnutnosti preniesť pripočítanie nákladov za predĺženie tunela Materdei — Museo... do financovania, na ktoré je zameraná pomoc EFRR č. 850503066, keďže bolo zapríčinené znížením a premiestnením stanice Museo“. Tento úrad vyvodil záver, že žiadosť o úhradu salda pomoci č. 850503066, obsiahnutá v liste z 26. marca 2001 (pozri bod 13 vyššie) bola „v plnej miere dôvodná“.
- 22 Listom z 11. júna 2002 zaslaným v kópii žalobkyni 26. júna 2002 Komisia oboznámila úrad pre úhradu o „[svojom] konečnom rozhodnutí... pristúpiť k zastaveniu [pomoci č. 850503066] v súlade s usmerneniami listu z 11. mája 2001“ (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Uviedla najmä:

„Vyplýva [zo správy z 13. marca 2002], že výdavky v sume 39 971 416 958 ITL pred tým uvedené v rámci [pomoci č. 850503067] boli znova pripočítané v konečnom potvrdení [pomoci č. 850503066]. Tieto výdavky sa vzťahujú na predĺženie tunela Museo — Materdei.

Komisia tvrdí, že tieto výdavky nemôžu byť pripočítané [k pomoci č. 850503066], a to z týchto dôvodov:

- rozhodnutia Komisie týkajúce sa [pomoci č. 850503066 a č. 850503067] určujú jasný materiálny rozdiel:
 - rozhodnutie... z 21. decembra 1989 určuje pomoc EFRR na práce, ktoré sa majú vykonať na časti Dante — Museo vrátane staníc Dante a Museo [pomoc č. 850503066],
 - rozhodnutie... zo 16. februára 1988 určuje pomoc EFRR na práce, ktoré majú byť vykonané na časti Museo — Cílea vrátane stanice Materdei, ale s výnimkou staníc S. Rosa a Cílea [pomoc č. 850503067],
- už citované práce na predĺžení tunela Museo — Materdei, bezpochyby vykonané na časti Museo — Cílea, sa teda týkajú [pomoci č. 850503067] a vzťahuje sa teda na ne rozhodnutie zo 16. februára 1988,

— jasne vyplýva z dokumentov, ktoré máme k dispozícii, že účinkom zmeny projektu, ktorá nastala koncom roku 1988 a začiatkom roka 1989, bolo zvýšenie výdavkov na ťarchu [pomoci č. 850503067] a že výdavky týkajúce sa predĺženia tunela Materdei — Museo neboli zahrnuté do ceny zásahu pod objektom.“

- 23 Dňa 3. septembra 2002 žalobkyňa podala Komisii na základe článku 32 ods. 5 nariadenia Rady (ES) č. 1260/1999 z 21. júna 1999 o všeobecných ustanoveniach o štrukturálnych fondoch (Ú. v. ES L 161, s.1; Mim. vyd. 14/001 s. 31) žiadosť o opravu konečného preplatenia salda pomoci č. 850503066 a požiadala, aby bolo vyhovené „žiadosti o opravu účtov týkajúcich sa [pomoci č. 850503067] podanej talianskymi úradmi 26. marca 2001.“ Žalobkyňa uviedla, v odpovedi na otázku, ktorú položil Súd prvého stupňa v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania, že správou z 25. septembra 2002 Komisia oboznámila, že zotráva na stanovisku vyjadrenom v napadnutom rozhodnutí.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 24 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 4. septembra 2002 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 25 Komisia nepredložila vyjadrenie k žalobe v stanovenej lehote. Žalobkyňa však nenavrhol, aby bolo rozhodnuté o veci rozsudkom pre zmeškanie v súlade s článkom 122 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, takže Komisii bola stanovená nová lehota pre podanie vyjadrenia k žalobe.

26 Dňa 19. decembra 2002 Komisia predložila vyjadrenie k žalobe, v ktorom sa obmedzila na uvedenie nasledujúcich tvrdení:

„1. Žalobou podanou 6. septembra 2002 a zapísanou toho istého dňa do registra Súdu prvého stupňa sa [žalobkyňa] domáha zrušenia [napadnutého rozhodnutia].

2. V úvode žaloby (body 1 až 4, strany 3 a 4), [žalobkyňa] uviedla, že 3. septembra 2002 podala administratívnu žiadosť o opravu napadnutého rozhodnutia podľa ustanovení účinných pre danú oblasť a že v tomto zmysle očakáva výsledky. V tejto súvislosti žalobkyňa spresňuje, že podala ‚túto žalobu z dôvodu zabezpečenia‘, aby sa vyhla uplynutiu lehoty stanovenej na napadnutie rozhodnutia, a súčasne si vyhradzuje ‚možnosť späť vziať návrh v prípade, ak by Komisia rozhodla o začatí konania týkajúceho sa [pomoci č. 850503066] a súčasne vyhovel... žiadosti o opravu salda súvisiaceho s [pomocou č. 850503067], ktorá bola podaná úradom pre úhradu 26. marca 2001‘.

3. V tejto súvislosti Komisia konštatuje, že príslušné služby generálneho riaditeľstva ‚Regionálna politika‘ a [žalobkyňa] nadviazali kontakt s cieľom preštudovať možnosti nájdenia mimosúdneho riešenia sporu. Za týchto okolností je žiadateľné, aby podmienky boli čoskoro splnené na to, aby [žalobkyňa] mohla rozumne späť vziať návrh na začatie konania v danom prípade a aby Súd prvého stupňa mohol bez toho, že by rozhodol o predmete sporu, vymazať túto vec z registra.

4. Medzitým, treba poradiť Súdu prvého stupňa so súhlasom [žalobkyne], aby prerušil konanie v zmysle článku 77 písm. c) rokovacieho poriadku.“

27 Uznesením z 10. marca 2003, predseda piatej komory Súdu prvého stupňa v súlade s článkom 77 písm. c) rokovacieho poriadku rozhodol o prerušení konania až do 15. mája 2003.

28 V liste z 9. mája 2003, žalobkyňa uviedla, že sa vzdala práva predložiť repliku.

29 Ako opatrenie na zabezpečenie priebehu konania uvedené v článku 64 rokovacieho poriadku Súd prvého stupňa listami z 26. septembra 2003, z 8. decembra 2003 a zo 6. apríla 2004 vyzval žalobkyňu na predloženie určitých dokumentov a na zodpovedanie otázok. Žalobkyňa odpovedala na tieto výzvy v stanovených lehotách.

30 Písomná časť konania sa skončila 23. decembra 2003.

31 Počas pojednávania 6. júla 2004 boli vypočuté prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky Súdu prvého stupňa.

32 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil napadnuté rozhodnutie,

- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

33 Komisia uvádza tieto návrhy:

„Komisia má česť navrhnúť, že si želá, aby:

- boli čoskoro splnené podmienky na to, aby [žalobkyňa] mohla rozumne späť vziať návrh v danej veci,

- Súd prvého stupňa nebol povinný rozhodnúť o predmete sporu a mohol vymazať vec z registra,

- medzičasom Súd prvého stupňa mohol prerušiť konanie v danej veci,

— Súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania v súlade s rokovacím poriadkom.“

Právny stav

Úvodné pripomienky

- 34 Je potrebné uviesť určité úvodné pripomienky o predmete pomoci č. 850503066 a č. 850503067 a o rozhodnutiach zo 16. februára 1988 a z 21. decembra 1989.
- 35 Žalobkyňa totiž zakladá veľkú časť svojej žaloby na predpoklade, že pomoci z EFRR-u schválené v danom prípade mali „jednotný charakter“. Ďalej tvrdí, že „trasa [Dante — Vanvitelli] musí byť považovaná za celok, ako jednotný projekt z technického, funkčného alebo hospodárskeho hľadiska“ a že rozdelenie tejto trasy na tri časti, teda na časti Dante — Museo, Museo — Cilea a Cilea — Vanvitelli má pôvod „v čisto finančných úvahách súvisiacich s napredovaním prác a v dôsledku toho so spôsobmi uskutočňovania platieb zo štrukturálnych fondov“.
- 36 Tieto tvrdenia nemožno prijať. Zo spisového materiálu totiž jasne vyplýva, že každá z troch častí, aj keď sa tieto začleňujú do širšieho investičného projektu (teda dokonca mimo časti Dante — Vanvitelli, uskutočnenie trasy 1) tvorila odlišnú činnosť a že na každú z týchto činností sa vzťahovala osobitná finančná pomoc z EFRR-u. Tieto finančné pomoci boli priznané na základe troch oddelených

rozhodnutí Komisie prijatých v rôzne dni a stanovujúce najmä rôzne úrovne zásahov, pričom tieto rozhodnutia boli prijaté na základe oddelených žiadostí talianskych úradov.

- 37 Takto pokiaľ ide hlavne o pomoc č. 850503066, táto bola predmetom rozhodnutia z 21. decembra 1989 prijatého na základe žiadosti č. 85/IT-03/064/CA z 18. novembra 1985 podanej talianskymi úradmi. Projekt, pre ktorý táto pomoc bola priznaná, spočíval vo výstavbe staníc Dante a Museo, ako aj časti oddelujúcej tieto stanice. Uskutočnenie tohto projektu bolo pôvodne stanovené na obdobie od 1. novembra 1989 do 30. júna 1994. Úroveň zásahu zodpovedala 35,22 % sumy verejných výdavkov, ktoré vzniknú v súvislosti s týmito prácami.
- 38 Pokiaľ ide o pomoc č. 850503067, táto bola predmetom rozhodnutia zo 16. februára 1988 prijatého na základe žiadosti č. 85/IT/03/065/CA z 18. novembra 1985 podanej talianskymi úradmi. Projekt, pre ktorý bola táto pomoc priznaná, spočíval vo výstavbe stanice Materdei a časti Museo-Cilea. Uskutočnenie tohto projektu bolo pôvodne stanovené na obdobie od decembra 1987 do decembra 1990. Úroveň zásahu zodpovedala 50 % sumy verejných výdavkov, ktoré vzniknú v súvislosti s týmito prácami.
- 39 Žalobkyňa uvádza tri dôvody na podporu svojej žaloby. Prvý je založený na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery, druhý na porušení „zásady materiálneho spravodlivého zaobchádzania“ a tretí na nedostatku odôvodnenia.
- 40 Ako prvý treba skúmať dôvod založený na porušení „zásady materiálneho spravodlivého zaobchádzania“.

O druhom dôvode založenom na porušení „zásady materiálneho spravodlivého zaobchádzania“

41 Najskôr žalobkyňa opakuje, že uskutočnenie časti Dante — Museo a Museo — Materdei sa začleňovalo do rámca jednotného projektu „nedeliteľného z hľadiska technického, funkčného a hospodárskeho“.

42 Predkladá ďalej tieto vysvetlenia:

— najskôr sa úrad pre úhradu obmedzil na rozdelenie úplne stanovených výdavkov „na základe určenia polohy prác bez toho, aby vzal do úvahy uskutočnený variant“, čo zapríčinilo výrazné zvýšenie „investície pripočítateľnej, podľa tejto logiky, k časti Museo — Materdei“ a v dôsledku toho „prísne a nedôvodné zníženie percenta spolufinancovania [pomoc č. 850503067]“,

— keďže zmena rozdelenia „globálneho úveru“ medzi dve dotknuté pomoci tým, že sa prideli pomoci č. 850503067 časť úveru schváleného na základe pomoci č. 850503066 by si vyžadovalo prijatie nového rozhodnutia Komisiou, úrad pre úhradu uprednostnil požiadanie o opravu vyúčtovania pomoci č. 850503067 zacielenej na jej skrátene o výdavky zapríčinené predĺžením časti a ich pripočítaním k pomoci č. 850503066,

— úrad pre úhradu totiž uvažoval, že „uvedené výdavky mohli byť rovnako dobre pripočítané na základe funkčného kritéria namiesto kritéria späťého s polohou

prác [k pomoci č. 850503066], pretože vznikli... v rámci zmeny projektu súvisiaceho so stanicou Museo, na ktorý sa vzťahovala [pomoc č. 850503066]“,

- v dôsledku toho úrad pre úhradu vo svojej žiadosti o úhradu salda pomoci č. 850503066 uviedol celkové výdavky v sume 230 957 000 000 ITL a súčasne požiadal o opravu vyúčtovania pomoci č. 850503067,

- hoci zvýšenie výdavkov deklarovaných ako stanovených v rámci pomoci č. 850503067 nevedlo k zvýšeniu sumy tejto pomoci, naopak skrátenie časti Dante — Museo zapríčinilo zníženie sumy pomoci č. 850503066.

43 Vzhľadom na tieto rozdielne skutočnosti sa žalobkyňa nazdáva, že Komisia preukázala nadmerný a nedôvodný formalizmus zamietnuc zmiernenú žiadosť o opravu a tým, že znížila sumu pomoci č. 850503066 „vzhľadom na nespôsobilosť stanovených výdavkov (a to v tom zmysle, že tieto už boli pripočítané nesprávne [k pomoci č. 850503067]) bez ohľadu na tú skutočnosť, že celkové výdavky, ktoré vznikli, dosiahli sumu vyššiu ako predvídanú a že bolo uznané, že práce boli vykonané v súlade s projektom.“ Konajúc takto sa Komisia dopustila zjavného porušenia „zásady materiálneho spravodlivého zaobchádzania“.

44 Žalobkyňa dodáva, že ak Komisia považovala „funkčné kritérium pripočítania výdavkov“ uplatnené úradom pre úhradu vo svojej žiadosti o opravu za neprijateľné, mala to oznámiť v primeranom čase talianskym úradom a uviesť, aké opravné konanie majú vykonať. Domnieva sa ďalej, že Komisia mohla nájsť riešenie na tento čisto formálny problém, a takto sa vyhnúť spôsobeniu škody žalobkyňi.

- 45 Súd prvého stupňa uvádza, že v rozpore s tvrdením žalobkyne napadnuté rozhodnutie je úplne dôvodné a že Komisia vôbec nekonala s nadmerným formalizmom.
- 46 Obzvlášť toto rozhodnutie je odôvodnené nevyhnutnosťou zaručiť dobré fungovanie systému finančných pomoci Spoločenstva a zdravým finančným riadením fondov Spoločenstva. Uvedené rozhodnutie zodpovedá zásade, podľa ktorej je právny a finančný rámec každej pomoci striktné stanovený rozhodnutím Spoločenstva o priznaní zmienenej pomoci.
- 47 Ako správne zdôraznila Komisia v napadnutom rozhodnutí, rozhodnutia zo 16. februára 1988 a 21. decembra 1989 stanovujú „jasnú fyzickú odlišnosť“. Zo spisového materiálu totiž vyplýva, že práce týkajúce sa projektu č. 850503067, na ktoré sa vzťahuje rozhodnutie zo 16. februára 1988, sa týkali uskutočnenia časti Museo — Cilea vrátane stanice Materdei, ale s výnimkou staníc Salvator Rosa a Cilea, a že práce týkajúce sa projektu č. 850503066, na ktoré sa vzťahuje rozhodnutie z 21. decembra 1989, sa týkali uskutočnenia časti Dante — Museo vrátane týchto dvoch staníc.
- 48 Rovnako vyplýva zo spisového materiálu (pozri hlavne dokument nazvaný „výpis z kontrolného listu z 11. januára 2001“ spomínaný v bode 10 vyššie a správu z 13. marca 2002 úradu pre úhradu spomínanú v bode 20 vyššie), že predmetné výdavky v tejto veci zodpovedajú výlučne prácam, ktoré boli vykonané nad stanicou Museo, pričom ide o predĺženie trasy Museo — Materdei.
- 49 Je teda nepochybné, že tieto výdavky a práce sa týkali projektu č. 850503067 a nie projektu č. 850503066. Tak to pôvodne úrad pre úhradu aj pochopil, keď uviedol vo svojej žiadosti o úhradu salda pomoci č. 850503067 z 28. októbra 1999 sumu

225 473 000 000 ITL predstavujúcu celkové investičné náklady a stanovené verejné výdavky, teda sumu zahŕňajúcu sporné výdavky.

- 50 Keďže rozhodnutie zo 16. februára 1988 stanovilo pomoc v maximálnej sume 78 481 500 000 ITL, Komisia sa oprávnenne obmedzila na zaplatenie tejto sumy napriek skutočnosti, že celkové verejné výdavky na projekt č. 850503067 sa ukázali vyššie, ako boli pôvodne predvídané.
- 51 Rovnako keďže sporné výdavky v tejto veci nemohli byť pripočítané k projektu č. 850503066 a boli už pričlenené k projektu č. 850503067, zastavenému od apríla 2000, Komisia nemohla prijať domnienku „s prerozdelením výdavkov“ predloženú úradom pre úhradu 26. februára 2001. Konala teda v súlade s právom, keď zaúčtovala sumu pomoci č. 850503066 do sumy 65 922 645 280 ITL, teda 35,22 % stanovených verejných výdavkov (187 181 583 042 ITL).
- 52 Ďalej Súd prvého stupňa zastáva názor, že postup sledovaný v danom prípade úradom pre úhradu, ktorým sa snažil dosiahnuť úhradu celkovej maximálnej sumy 80 000 000 000 ITL uvedenej v rozhodnutí z 21. decembra 1989 a ktorý spočíval v podaní jednoduchej žiadosti o opravu vyúčtovania výdavkov súvisiacich s projektom č. 850503067, nebol v súlade s pravidlami.
- 53 Na jednej strane totiž táto žiadosť bola podaná, hoci pomoc č. 850503067 bola definitívne zastavená asi jeden rok a hoci sporné verejné výdavky boli pripočítané k projektu č. 850503067.

- 54 Na strane druhej a v každom prípade jednoduchá žiadosť o opravu vyúčtovania, aj keď podaná v primeranej lehote pred zastavením pomoci č. 850503067, nemohla umožniť dosiahnutie výsledku, s ktorým počítala žalobkyňa. V skutočnosti, ako Komisia uviedla viackrát počas pojednávania, príslušné talianske úrady mali podať Komisii najneskôr v čase, keď schválili zmeny v časti Dante — Vanvitelli, výslovnú žiadosť o zmenu rozhodnutí zo 16. februára 1988 a z 21. decembra 1989, ktorá by obsahovala nový odhad celkových investičných nákladov a stanovených verejných výdavkov každého z oboch predmetných projektov. Takáto žiadosť mohla viesť k opätovnému určaniu prác týkajúcich sa každého z oboch projektov alebo k prispôsobeniu sumy oboch finančných pomoci.
- 55 Je však nutné skonštatovať, že táto výslovná žiadosť nebola nikdy podaná v danom prípade. List, ktorý zaslala Metropolitana di Napoli Komisii 8. novembra 1988, ktorý žalobkyňa predložila ako odpoveď na písomnú otázku Súdu prvého stupňa, nestačil v tejto súvislosti, keďže išlo o jednoduché predstavenie stavu napredovania prác na rôznych častiach, ktoré tvoria trasu 1. Najmä pokiaľ ide o časť Museo — Materdei, táto spoločnosť sa uspokojila v podstate s tým, že sa v ňom zmienila o skutočnosti, že žalobkyňa mala zámer schváliť „variant projektu“.
- 56 Navyše žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno súvisiace s jej tvrdením, podľa ktorého Komisia „bola nepretržite informovaná o zmenách pôvodného projektu na základe [predmetného] variantu.“ Informácie, ktoré oznámila Súdu prvého stupňa ako odpoveď na písomnú žiadosť o upresnenie k tomuto bodu, môžu nanajvýš preukázať, že v čase podania žiadostí talianskymi úradmi o poskytnutie pomoci z EFRR-u bola Komisia informovaná o tom, že bola pred niekoľkými rokmi skúmaná možnosť neuskutočnenia stavebných prác stanice Museo na povrchu. Pokiaľ ide o „rozhodnutie mestského zastupiteľstva“, na ktoré sa žalobkyňa odvoláva v rámci jej prvého dôvodu (pozri bod 61 nižšie) a ktoré je s najväčšou pravdepodobnosťou

rozhodnutím mestského zastupiteľstva č. 257 zo 14. mája 1991 (pozri bod 6 vyššie), v tejto súvislosti stačí skonštatovať, že okrem skutočnosti, že toto rozhodnutie nie je založené v spisovom materiále, neexistuje dôvod, aby sa uverilo tomu, že bolo kedykoľvek predložené Komisii.

- 57 Nakoniec sa Súd prvého stupňa domnieva, že žalobkyňa nemôže vážne vytýkať Komisii, že neinformovala v primeranom čase talianske úrady o tom, že kritérium pripočítania výdavkov, ktoré odporúčali, nebolo v súlade s pravidlami a že im neoznačila, akým správnym postupom treba postupovať. Zo spisového materiálu totiž vyplýva, že až 26. februára 2001 (pozri bod 10 vyššie) úrad pre úhradu prvýkrát predložil Komisii svoje dva predpoklady pripočítania výdavkov. Dňa 2. apríla však Komisia zorganizovala zasadnutie s úradom pre úhradu, počas ktorého mu pripomenula dôvody pre ktoré sa domnieva, že predpoklad „s prerozdelením výdavkov“ musí byť zamietnutý. Okrem toho 11. mája 2001 Komisia predložila úradu pre úhradu návrh na zastavenie pomoci č. 850503066, odkazujúc výslovne na svoj list zo 7. marca 2001 a na zasadnutie z 2. apríla 2001 (pozri bod 16 vyššie).
- 58 Z úvah, ktoré predchádzajú, vyplýva, že dôvod založený na porušení „zásady materiálneho spravodlivého zaobchádzania“ je neopodstatnený.

O prvom dôvode založenom na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery

- 59 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia tým, že znížila sumu pomoci č. 850503066 vzhľadom k tej, ktorá bola stanovená v rozhodnutí z 21. decembra 1989, a tým, že zamietla žiadosť o opravu týkajúcu sa pomoci č. 850503067, porušila zásadu ochrany legitímnej dôvery.

60 Tvrdí, že Komisia svojím predchádzajúcim postupom vytvorila u žalobkyne odôvodnenú nádej, že celá pomoc č. 850503066 jej bude zaplatená.

61 Na podporu svojho tvrdenia žalobkyňa uvádza nasledujúce prvky:

- „rozhodnutie mestského zastupiteľstva o zmene projektu výstavby stanice Museo a tunelu na trase Museo — Materdei“ bolo oznámené Komisii,

- Komisia bola teda informovaná o technickej nevyhnutnosti premiestniť stanicu Museo smerom k stanici Dante, čo zapríčinilo na jednej strane skrátenie časti Dante — Museo a predĺženie časti Museo — Materdei, ako aj tunelu umiestneného na ňom a na strane druhej celkové predĺženie trasy,

- Komisia nikdy nevzniesla námietku voči tejto zmene projektu a ani nikdy nespochybnila jej vhodnosť z technického hľadiska a z hľadiska „hospodárskej opodstatnenosti“,

- Komisia nikdy neuviedla, že uskutočnenie spomenutej zmeny „by zapríčinilo, následkom rozdelenia — s finančným cieľom — projektu na dva zásahy, zníženie celkovej pomoci bez ohľadu na zvýšenie investície“,

- práce boli riadne vykonané podľa stanovených spôsobov a v stanovených lehotách,

- celkové výdavky, ktoré vznikli v súvislosti s výstavbou časti Dante — Vanvitelli neboli nižšie, ale naopak, boli vyššie ako výdavky pôvodne stanovené,

- žalobkyňa nechcela nikdy dosiahnuť to, aby sa Komisia zúčastnila na dodatočných výdavkoch súvisiacich so zmenou projektu, ale iba to, aby jej bola zaplatená pôvodne stanovená celá suma pomoci.

⁶² V tejto súvislosti Súd prvého stupňa pripomína, že na základe judikatúry právo domáhať sa ochrany legitímnej dôvery má každý hospodársky subjekt, u ktorého inštitúcia vytvorila odôvodnené nádeje (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 14. júla 1997, Interhotel/Komisia, T-81/95, Zb. s. II-1265, bod 45, a z 29. septembra 1999, Sonasa/Komisia, T-126/97, Zb. s. II-2793, bod 33).

⁶³ V danom prípade skutočnosti uvádzané žalobkyňou nemohli vytvoriť vo vedomí žalobkyne dôvodné nádeje, pokiaľ ide o skutočnosť, že bude mať výhody z celkovej sumy stanovenej v rozhodnutí z 21. decembra 1989.

⁶⁴ Ako už totiž bolo skonštatované v bode 56 vyššie, nie je vôbec preukázané, že „rozhodnutie mestského zastupiteľstva o zmene projektu výstavby stanice Museo a tunelu na trase Museo — Materdei“ bolo oznámené Komisii. Všeobecnejšie, nie je

preukázané, že príslušné talianske úrady informovali Komisiu v primeranom čase a s presnosťou, ktorú má právo Komisia očakávať od príjemcov pomoci, o zmenách týkajúcich sa dotknutých projektov. To že Komisia nevzniesla námietku voči týmto zmenám, sa nemôže za týchto okolností vykladať ako znak, že prijala skutočnosť, že určité verejné výdavky, ktoré sa zjavne vzťahujú na projekt č. 850503067, by predsa len mohli byť pripočítané k projektu č. 850503066.

65 Postoj Komisie sa mohol tým menej vykladať tak, že je to práve úrad pre úhradu, ktorý vo svojej žiadosti o úhradu zostatku salda pomoci č. 850503067 z 28. októbra 1999, pričlenil uvedené verejné výdavky k projektu č. 850503067, vyčkávajúc až do 26. februára 2001 na to, aby uviedol svoj názor; podľa ktorého tieto výdavky v skutočnosti patria do projektu č. 850503066.

66 V každom prípade tak, ako bolo skonštatované v bode 54 vyššie, výsledok, s ktorým počítala žalobkyňa, mohol byť za akéhokoľvek predpokladu dosiahnutý iba na základe výslovnej žiadosti o zmenu rozhodnutí zo 16. februára 1988 a z 21. decembra 1989, pričom v danej veci nebola uvedená žiadosť nikdy podaná.

67 Z toho vyplýva, že dôvod založený na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery nie je dôvodný.

O treťom odôvodnení založenom na nedostatku odôvodnenia

68 Žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté vadou spočívajúcou v nedostatku odôvodnenia.

- 69 Po prvé tvrdí, že v tomto rozhodnutí Komisia nevyjadrila jasne a jednoznačne dôvody zamietnutia žiadosti o opravu vyúčtovania pomoci č. 850503067, ani neuviedla dôvody, pre ktoré sa domnievala, že zvýšenie výdavkov zapríčinené zmenou projektu muselo byť pripočítané skôr k tejto pomoci ako k pomoci č. 850503066.
- 70 Žalobkyňa po druhé tvrdí, že z napadnutého rozhodnutia jasne nevyplývajú dôvody, ktoré odôvodňovali zníženie pomoci č. 850503066 vzhľadom k pôvodne schválenej sume. Na podporu tohto dôvodu uvádza rozsudok Súdneho dvora zo 4. júna 1992, Cipeke/Komisia (C-189/90, Zb. s. I-3573, body 16 až 18), a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. decembra 1994, Lisrestal a i./Komisia (T-450/93, Zb. s. II-1177).
- 71 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry z odôvodnenia individuálneho rozhodnutia musia jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, autora aktu tak, aby umožnili dotknutým subjektom spoznať dôvody prijatého opatrenia a príslušnému súdnemu orgánu vykonať preskúmanie. Existencia primeraného odôvodnenia musí byť posudzovaná vzhľadom na okolnosti danej veci. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie vymedzovalo všetky dôležité právne a skutkové prvky, keďže otázka, či odôvodnenie zodpovedalo požiadavkám kladeným článkom 253 ES musí byť posudzovaná vzhľadom nielen na text predmetného aktu, ale aj na súvislosti, za akých bol tento akt prijatý (pozri rozsudok Súdneho dvora z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 63 a tam citovanú judikatúru).
- 72 Bezpochyby vyplýva z napadnutého rozhodnutia, že Komisia zastávala názor, že rozhodnutie z 21. decembra 1989 bolo zamerané na práce, ktoré sa mali vykonať na časti Dante — Museo, zatiaľ čo rozhodnutie zo 16. septembra 1988 bolo zamerané na práce, ktoré sa mali vykonať na časti Museo — Cilea, a že sporné výdavky v tejto veci mali byť výlučne pripočítané k pomoci č. 850503067 z toho dôvodu, že sa týkali

vykonaných prác na tejto poslednej časti. Celkom jasne tiež vyplýva z napadnutého rozhodnutia, že Komisia sa za týchto okolností domnievala, že tieto výdavky mali byť pripočítané k výdavkom uplatneným v rámci pomoci č. 850503066, čo by malo nevyhnutne za následok zníženie sumy pôvodne schválenej na túto pomoc.

- 73 Okrem toho treba zdôrazniť, že vo svojom liste zo 7. marca 2001 (pozri bod 12 vyššie) Komisia už jasne zdôraznila odlišný charakter pomoci č. 850503066 a č. 850503067 a svojich rozhodnutí o priznaní pomoci, ako aj skutočnosť, že talianske úrady ju v primeranom čase neinformovali o zmenách projektu výstavby trasy Dante — Vanvitelli.
- 74 Z uvedeného vyplýva, že dôvod založený na nedostatočnom odôvodnení nie je opodstatnený.
- 75 Vzhľadom na všetko, čo predchádza, je dôvodné zamietnuť žalobu.

O trovách

- 76 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. V tejto veci Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania „v súlade s rokovacím poriadkom“. Tento návrh nemožno považovať za návrh, ktorým žalovaná navrhuje zaviazat' žalobkyňu na náhradu trov konania (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 31. marca 1992, Burban/Parlament, C-255/90 P, Zb. s. I-2253, bod 26). Je teda dôvodné rozhodnúť tak, že každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (piata komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloba sa zamieta.**
- 2. Každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.**

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 31. mája 2005.

Tajomník

Predsedníčka komory

H. Jung

P. Lindh